

איילת בשמלה כחלחלת

האוטובוס עזב את קריית מנחם ועבר את המפלצת. בתחנה המרכזית החליפו לתל אביב. עברו את גשר המיתרים, אריאלה ראתה את חומת בית הקברות וחשבה על אביה, בעוד שבועיים ימלאו שנתיים למותו, וכל המשפחה: אמא, דודתה רחלי, ושמוליק בעלה, יעלו לקבר עם זרי פרחים ויעמדו שם בשתיקה. כי יש הרבה מה לומר על מנחם לוי מסלוניקי, זכרנו לברכה. ודוד שמואל יאמר לדתי שירצה לומר קדיש תמורת סכום פעוט על המנוח היקר, "תודה ואין צורך". והדתי יחשוב שאנחנו צוררי ישראל. אבא שנא את כל הטקסים הדתיים הללו: "כי היכן היה האלוהים כשלקחו את המשפחה לאושוויץ". לא יאומן שהאיש המלא חיים הזה, "איש הבלורית והטוהר", אשר עיניו הכחולות קרצו לה מאחורי משקפיו, וזרועותיו מחבקות, פתאום איננו, עצמותיו טמונות באדמה. ואמה אמרה שכל זמן שמישהו יזכור אותו הוא יחיה, ואחר כך? ... איילת ישבה בשקט לידה, היא כבר בת תשע ועדיין מלטפת את כלבלב הצמר הדהוי. כל שבוע היא מחליפה לו את הסרט על צווארו, שתהייה לו צורה. עוד מעט הילדה תשאל "מתי כבר נגיע?" ותביט בשעון לחשב את הדקות. אבל הפעם היא לא שאלה.

"אז כפרה שלי, מה את אומרת על זה?" שיתף הבחור שישב מאחוריהן את כל האוטובוס שהיה חצי ריק בגלל הקורונה. האנשים ישבו רחוק אחד מהשני ולא ראו להם את הפרצוף, כאילו פרצה מגפת דבר. הבחור בתספורת הקוצים דיבר בקול באזנייה לבנה שהייתה תקועה באזנו כמו נוסע בחלל, כך אמא שלה הייתה אומרת על כל הצעירים הללו, שלא ראו טלפון, ורדיו אמיתי.

"נשמה, על מה את מדברת, כאילו פתאום לא מבינה?" ונשמה בטח אמרה משהו כי "הקוצים" התרגז ואמר: "תשימי את השמלה הכי יפה שלך, מה את נעלבת" הוסיף אחרי דקה "רגע נכנסת לי שיחה חשובה".

בשורה לידה ישב חייל. הרובה על הרצפה עומד היכון, ותרמיל כבד על המושב לידו. מדי פעם, הוריד את המסכה מהאף ושאף אויר. אזניות באזניו והוא נענע בברכו בקצב. אריאלה התבוננה באיילת הרצינית שמוללה את הכלבלב. הפסיכולוגית הסבירה לה: ש"הכלבלב הוא חפץ מעבר כמו

”שמיכי” ואפילו ילדה בת תשע חוזרת לשחק בו. אחרי שהיא תעכל את המצב זה יעבור לה. ” וחבל שהיא כבר לא יכולה לנעול את הסנדלים עם פסי הזהב הדקיקים בעלי העקבים. הן כל החמיאו לכף רגלה הדקיקה ואצבעות רגליה המושלמות. כי עכשיו התנפחו לה הרגליים מהעמידה וההליכה מעמדת האחיות לחדרי המטופלים, להחליף אינפוזיה ולקחת דמים, ולרוץ לעמדת האחיות ולמסור את האינפורמציה לרופא המטפל, שוב לרוץ לעמדת המחשב, ולהכניס את כל החומר שהיגיע עד עכשיו, גברת שוורץ צלצלה בפעמון כי עירווי הנוזלים כבר נגמר לה, ובקשה שיחברו אותה סוף סוף לתרופה. אין לה סבלנות לשבת על הכורסה, והיא לא יכלה להתרכז בספר. באותו הרגע קראו לה מחדר האחיות, עדי האחות לא תגיע כי היא חולה. ועכשיו היא הייתה צריכה לטפל גם בחדר שש. ואחרי שארי הפך לכתב ספורט הכיר כנראה את הפוסטמה שהיא יכולה לנעול סטילטו. איילת סיפרה לה שהפוסטמה מסתובבת כל היום בבגד ים פצפון אפילו במטבח וממש רואים לה את הציצים, במיוחד כשהיא מתכופפת לתינוקת.

הילדה הביטה לרגע בחלון ומיד הורידה את ראשה לספר המיתולוגיה היוונית שסבא מנחם קנה לה לפני שמת תוך שלושה חודשים מסרטן הלב, הן עדיין לא הספיקו לעכל את העובדה הזו. ארי כבר לא היה כמעט בבית והיה נעלם לערבים שלמים והגיע מאוחר, הוא הפך לסלבריטאי חשוב מאד ולכן ”היה חייב” ללכת לכל האירועים, והמילה אירועים הזכירה לה שוב עירוויים, אבל היום היא פטורה מזה. ואחרי ש”הקוצים” התחיל לדבר שוב, היא חשבה שזה ”קוצים” במילעל, כמו שהצעירים משבשים את השמות היפים למילעל במקום לומר אותם במילרע. ואיילת אמרה שהיא שמחה לנסוע לאבא, אבל, לא סובלת את הפוסטמה שהכריחה אותה לחייך לתינוקת ולקרא לה אחותי: ”זאת אחותך, מה את לא אוהבת אותה?” לא, היא לא אוהבת אותה רק את אבא היא אוהבת, אפילו שמתנהג אליה משונה. התינוקת בכלל לא דומה לאבא שיש לו תלתלים בהירים. והבגדים שלה וכל הצעצועים, כולם בוורוד וגם העריסה והעגלה שאבא קנה לה, הוא סחב אותה בכל הקומות וזו כבר עגלה שנייה, כי שכשקנה עגלה צהובה כמו אפרוח, הפוסטמה שלחה אותו להחליף לוורוד כי רק וורוד הוא צבע של תינוקת, ואז התכופפה לעגלה עם השפתיים הענקיות שלה. ואריאלה מיד חשבה שבטח היזרקו לה בוטוקס ואולי גם לתחת שלא יצנח למטה עם

החושני. ובכלל מה ארי האינטליגנטי והמשכיל עושה איתה. מזל ממש מזל שהיא "סגל" בבית החולים, כי דר' דלית שמעוני, סידרה להם פגישה עם פרופסור בוטו ממוחה לסרטן הלב, וזה היה כבר אחרי המ.א.ר.אי, כשכבר הבינו שכאבי הבטן זה לא סתם וירוס. אבא ואמא רצו לשמוע את כל האמת, גם אם האבחון יהיה נורא. כי מנחם כבר ראה הכול באינטרנט, הם רצו לדעת בדיוק מה לעשות ואם טיפולי הכימו באמת יעזרו. ופרופסור בוטו אמר שלצער המצב ממש לא טוב, אולם הכימו יאריך לו את החיים בכמה חודשים. אבא לא הסכים לעינוי הזה בשום פנים ואופן כי הוא כבר ראה את החבר שלו, ראובן, מתענה. ואולי, נוספו לראובן כמה חודשים אבל זה היה נורא. ואריאלה חשבה לעצמה שיתכן שגם היא תיכף תמות באוטובוס, אומרים שלפני המוות, כל החיים עוברים על פניך כמו על מסך.

" אז את שומעת שרית" ואריאלה חשה שחבל שלא שמעה את השיחה הקודמת, אולם כל המחשבות האלה דהרו לה במוח כמו באוטוסטרדה. " תקשיבי שרית ", שוב במילעל, " זה אירוע חשוב, כאילו, משנה חיים כמו שאומרים, מה? מאיפה אני לקחתי את הביטוי הזה? מאיפה אני זוכר? אבל את לא נותנת לי להגיע לעיקר, אנחנו נפגשים עם סניור ניקולה גרציני, כן כבר אמרתי לך שהוא ממילנו, בטח שסיפרתי לך."

ומילנו, היא לא ממש עיר יפה, היא נזכרה, פרט לבניין האופרה וכמה חנויות אפנה, וארי אמר לה שתיכנס למדוד, כי זה לא עולה שום לירה איטלקית, ושתעשה לו תצוגת אופנה פרטית, והיא אמרה לו שהיא לא קולב מהלך. והנסיעה הכיפית הזו הייתה מזמן כשארי והיא נהנו מכל דבר, וארי אמר שהם ממש "באותו ראש". ומרוב שהיו ב"ראש טוב" לא עזבו כמעט את החדר, מאחר שהיה להם כל הזמן בעולם רק לעצמם. מלטפים ונהנים, כאילו שהם באיזשהו סרט רומנטי. ולא הפסיקו לצחוק ולעשות סקס ולהזמין שרות חדרים. אריאלה לא הבינה את גל הנוסטלגיה שנפל עכשיו על ראשה.

" נו נשמה שלי כבר סיפרתי לך, אנחנו הולכים לעשות מהלך עסקי שמשנה חיים. הוא, עם מי? ניקולה גרציני, כאילו? יש לו שדות של חיטה, ואנחנו נגדל מריחואנה רפואית. באיטליה מותר

להכניס את זה לתוך אוכל, לתוך פסטה וריביולי, נפתח מסעדה איטלקית על החוף. "ולא הפסיק לצחוק "מה אמרת? מה ממסטל? מה פתאום? יש בו חומר מיוחד מהמריחואנה נגד כאבים. אני כבר נהייתי ספץ... מוציאים את חומר הזה שקוראים לו "סי.בי.די." אני צוחק איתך יה שרית, אל תלכי לחפש בגוגל כאילו, באמת השם שלו זה סי.בי.די, אני כבר דוקטור נהייתי..." אריאלה ידעה שיש שדולה בכנסת להפוך את החומר נגד הכאבים לחוקי כמו בארצות מתקדמות, אבל לא שמעה על C.B.D בפסטה. והרעיון הצחיק אותה. בכנס בנושא "תרופות נגד כאבים אצל חולים אונקולוגיים" טען פרופסור הירשפלד שהחומר הזה שאכן מופק מפרחי המריחואנה, עוזר רק בטיפות, נספג מהר רק דרך רירית הפה, ולא ישפיע אם יעבור דרך כל מערכת העיכול. חבל על כל הכסף שלהם והמאמצים. וכמעט התפתתה להסתובב ולומר ל"קוצים" את כל האינפורמציה, אבל למה לשבור חלום על עושר ואשר עד היום הזה.

אפילו מתנה ליום הולדת לא קנה לקטנה הקמצן, למרות שהבטיח לה משחק מחשב כזה שיש לכל הילדים, ולא הצליחה להיזכר בשם המשחק, הוא הביא עוגה ענקית עם קרם, משהו קיטשי, שבגלגול הקודם שלו לא היה עולה על דעתו, בטח הפוסטמה אמרה לו לקנות ואפו אותה ביום הקודם שתהייה זולה יותר. וקרא לילדה לרדת למטה כי יש לו משהו נפלא ליום ההולדת. ואיילת ירדה בדילוגים כי הייתה בטוחה שהמשחק שהיא מחכה לו שבועיים הגיע. וארי עמד עם חבר, שלא ראתה אף פעם, הגיש לה את העוגה כאילו זו מתנת המאה, וצילם סלפי. בטח להעלות לפייסטוש ולאינסטוש, להראות איזה אבא נהדר הוא. הילדה עלתה במדרגות, לאט לאט, החזיקה את העוגה המקושטת בוורדים מבצק סוכר, ומיד ירדו עם כל העוגה וזרקו לפח הכללי. וסונייה אמרה לבחור הצעיר אוריאל, איזה שם יפה, ממש חבל עליו, שישב במקום ויחכה בסבלנות, תיכף האחות אריאלה תגיע אליו, ואין מה לעשות חסרה האחות עדי, שמטפלת בו בדרך כלל. והוא החמוד התנצל "ובאמת מעריך את עבודת הקודש שלהן", אבל כבר נגמרה לו הסבלנות כי היום הוא חייב "ממש חייב" להגיע לאיזשהו מקום בזמן. וסונייה ענתה לו בצחוק במבטא רוסי: "שמה קרה היום שלכולם נגמרה הסבלנות, " וכך התלוצצה עמו, "זה יום ללא סבלנות, כמו יום העצמאות..."

היא תמיד ידעה לומר משהו מצחיק והחולים הלכו מצחקקים למקומם. "תעזבי כבר את בית החולים ותתרכזי במה שיקרה אצל ארי והפוסטמה." אמרה לעצמה .

"ותגידי שרית יש איזשהו משפט שנתקע לי בראש מהבוקר ולא עוזב, כאילו בטח שמעתי ברדיו, " קן לציפור בין העצים ובקן יושבות שלוש ביצים" – מי רשם את זה?" מזל שאת צוחקת, יה שרית, מה בחורה חכמה כמוך שכל דבר מחפשת בגוגל, כאילו עושה איתי. "

ולפתע נפל לה האסימון, היא הפוסטמה מחזיקה אותו בביצים. ובלוויה לפני שנה האנשים המטומטמים האלה שאלו האם מנחם לא התחסן ובגלל זה מת מקורונה? ואמא שלה התרגזה שמה קרה וכולם שכחו שיש גם מחלות אחרות בעולם, ומה זה שייך עכשיו. ואבא לפני הבלבב ישב מול הטלוויזיה וראה את הנאום של ביבי שביקש בקול של אב האומה, "לשמור על סבא וסבתא הקשישים" " ומרוב רחמים הכניס את כולנו להסגר, והביביהו שוכח שגם הוא כבר קשיש וכדאי שקודם כל הוא יבנס להסגר", "ולא יתרוצץ ברחבי הארץ, כי הוא ידביק את כולנו באיזושהי חולירע אחרת." את זה הוסיפה אמא שאהבה להמציא קללות שחלקן ירשה מסבתא הניה, כמו הקללה המפורסמת במשפחה, "שייפול לו התחת" ואבא הוסיף וסיים את נאומו: "למרות שאין לו נכדים, לביבי, רק את הבן יקיר החצוף הזה", ועזב את הטלוויזיה כי אמא אמרה שיפסיק להתרגז מאחר שעוד יקבל התקיף לב. ובמקום זה חלה בסרטן הבלבב. וארי, כל כך התרגש מהלידה של איילת ונתן לה את השם, איילת, שיהיה סדר בשמות במשפחה, וגם הוסיף משהו פרקטי, שלילדים שהשם שלהם מתחיל באות אלף קוראים ראשונים ללוח וכשזה יקרה היא תודה לו על הרעיון הגאוני, כך יחסכו לילדה את המתח כל השיעור. וגם הוסיף שהוא מאד אוהב את השיר על הילדה איילת עם שמלה כחלחלת. ואריאלה לא תיקנה אותו שזה לא השמלה הכחלחלת אלא השמשייה ובכלל זה שיר נורא. אולם שמחה שהיא עדיין זוכרת את השיר משיעור ספרות הילדים: שמתחיל כך: בוורשה בפרוור נידח, עני/ גרה ילדה בת שש, / ביצה, חצר ובית/ ששם גרה הילדה אילת / ויש לה שמשייה כחלחלת / האב נפח שחור מפית... והילדה המסכנה בת השש צריכה לעבוד כל כך קשה כמו משרתת, והאב המפחיד עם הקורנס, שבכל פעם מאיים שיגרש אותה מהבית... היא לא המשיכה לדקלם את השיר לעצמה כי מה הטעם. אבל מצד שני, מאידך גיסא, חייכה לעצמה בחיוך

קטנטון, זה ממש כיף. וככה ארי עזב פתאום אותה ואת איילת בשמלה התכלכלת והלך לגור עם הפוסטמה. מזל שהספיקה ללכת ליעל הספרית שהתעקשה שקוראים לה יעל במלרע. כי זה השם שלה, וצחקה כשאמרה שהיא הכבשה השחורה של המשפחה, בה כל אחיה אקדמאיים ואמנם היא למדה בבצלאל, "אבל אין פרנסה מאמנות, ועיצוב שיער זה גם כיף וגם יצירה." וכשצחקה היא הניעה את ראשה כמו בובה ממוכנת, וגם זה הזכיר לאריאלה את השיר של דליה רביקוביץ, וחייכה בליבה שהמוזה הספרותית נחתה עליה באוטובוס.... ואיילת פתאום שאלה: "מתי אבא יחזור?" ואריאלה פלטה ככה בכעס שהוא לא יחזור כי יש לו משפחה חדשה, ומייד הצטערה על הטון. כשארי היה חוזר מהעבודה במשרד האוצר, והם צחקו שהוא מ"נערי האוצר" ושהתקבל לחבורה הזו ש"מעצבנת" את הגורל הכלכלי של המדינה. דבר ראשון היה ניגוש לאיילת, נישק לילדה את הרגליים סופר את האצבעות, בודק שמא אחת הלכה לאיבוד בזמן שהוא לא היה בבית. כשגדלה, לקח אותה ל"מפלצת", לאכול גלידה במרכז, ולגן החיות. וגם נהג להקפיץ אותה על הברכיים, מתחרה עם סבא מנחם מי מקפיץ את הילדה איילת בשמלה כחלחלת גבוה יותר... אבל מאז שניכנס בו הג'וק הזה של כתב ספורט, הוא לא היה בערבים בבית. ולא סיפר לאיילת את כל הסיפורים לפני השינה. גם בבקרים הוא עזב מוקדם, ולא אירגן את הילדה לבית הספר, שזו הייתה אחריותו, כי אריאלה יצאה תמיד לפניו. ולפני שהפך לכתב ספורט אמר שהוא מאד אוהב את הזמן בבוקר, כשהוא מעיר את הילדה והיא כזו חמימה ונעימה כמו סופגנייה, ומכין לה ארוחה משביעה, וכריך לבית הספר. ככה אמר כריך ולא סנדביץ', כשעוד היה אבא אמיתי. פעם חזרה מהעבודה וראתה אותם משחקים ב"צב". ארי בנה לילדה שריון של צב מקופסת קרטון ואפילו צייר עליה ריבועים בטוש ירוק, וחתך חור שאיילת "הצב" תוכל להכניס ולהוציא את הראש, ושר איתה "צב קטן, צב קטן, שמונה ימים שמנו נתן", כל כך אהב לשבש שירים והיה לו כישרון לזה. ולכאורה הילדה לא הבינה שאבא לא יחזור, והיא אמרה לעצמה לכאורה, לכאורה, כמו שאימה אמרה על מנת לגרש את המילה "כאילו" שהצעירים הללו מכניסים לכל משפט. והכאילו "עלה לה על העצבים" ויש עוד מילים, אבל היא דחתה את החשבון איתן ליום אחר. ואיך קראו לפוסטמה? שיבולת? מה נתקע לה בראש... אולי שדות החיטה עם המריחואנה... לימונית? לימור? ואיילת

פתאום אמרה "יפית, קוראים לה יפית" ואריאלה כבר לא התפלאה שהילדה קוראת מחשבות, זה קרה לה לפחות פעם בשבוע, ואבא שלה, סבא מנחם קרא לה קסנדרה. ואיך קוראים לתינוקת? אולם הפעם איילת הייתה מרוכזת בחלון. דובדבנית? היא ניסתה לנחש, ניצנית? מה זה משנה. בפעם האחרונה שאיילת באה לאבא, הוא הזמין פיצה והוציא קולה מהמקרר, ואחר כך יצא לאיזשהו מקום חשוב, ושוב השאיר אותה עם יפית והתינוקת, והפוסטמה צוותה עליה לשמור על אחותה, ואם היא תבכה, לא לשכוח לתת לה מוצץ ויצאה לעשן במרפסת ולקשקש עם החברות.

"וכך", הוסיפה הילדה, "נזכרתי בכל האגדות שפעם סיפרת לי, על לכלוכית, ושלגייה, כל הספורים שיש בהם אם חורגת יפה, ובאותה שנייה הבנתי שאני שונאת אותה כי היא מתנהגת כמו אמא חורגת. "וזו הסיבה" הסבירה איילת "שהיא מתייפה כל כך!" וסיימה את המשפט בסימן קריאה."

אבל אחרי שעתיים הוא חזר לעשות לתינוקת אמבטיה ולהאכיל אותה ולהשכיב לישון כי ליפית יש איזשהו קורס והיא מתלבטת בין בניית ציפורניים לבין תקשור. ויש להניח שהיא תבחר בציפורניים, כי היא כל הזמן מורחת לכה, וכששברה אחת, הייתה טרגדיה של אדיפוס. "אריאלה לא התפלאה על האדיפוס, סבא מנחם סיפר לה את המיתולוגיה היוונית וגם ציטט לה כל מיני מחזות יווניים. סבא מנחם היה דוקטור ליוונית עתיקה, וספרות יוונית חדשה. וממש מזל שיכלה לקחת את כל ימי החופשה השנתית וימי המחלה ולהיות עם אבא בבית, וחס וחלילה לא לשלוח אותו למות בבית החולים, או בהוסטל. ואיך יעברו שלושה ימים על איילת אצל ארי, שזה המון זמן להיות שם. אבל גם לה, לאריאלה, היגיע לנסוע קצת לאילת והיא לא תפספס את ההזדמנות לנסוע מהעבודה ולנוח. ולפתע פנתה לילדה ושאלה בשקט אבל בטון כועס, מה הסיבה שהיא לא אמרה שום דבר לאבא שלא קנה לה שום מתנה ליום ההולדת, לא אופניים עם קסדה כמו שהבטיח ואפילו לא קורקינט. ואיילת ענתה שהיא פוחדת מהמבט שלו שאף פעם לא הביט בה ככה בבית כשהיה רק אבא שלה. ופתאום החייל החמוד הפנה את ראשו ובחיוך אמר לה שהוא מצטער שהוא מתערב להן בחיים כי באמת זה לא תפקידו, אבל גם הוא פחד מאד מאביו. וכשעזב האבא את הבית והיה מופיע ללא הודעה היה נבהל מאד. ואריאלה תלתה בו מבט מוזר, לא של נזיפה שהוא מתערב פתאום, אלא בצער, ואמרה שחבל שאבות נוטשים את ילדיהם, והוא ממש צודק ואסור לערב את הילדים, רק

שהיא כל כך כועסת כך שאיבדה כיוון. והחייל המתוק אמר, שזה באמת נורא. ומזל שאביו עזב את הבית, "כי הוא שיגע את אמא", וגם בלי האבא הוא מצליח בחיים. ואריאלה אזרה אומץ ושאלה לשמו, והוא ענה ששמו איליה, והיא אמרה לו שזה שם נהדר, וחשבה שהיא באמת שמעה את המבטא הזר שכמעט ולא מרגישים בו, לא כמו של סונייה שזה ממש ברור. אמא שלו בטח קוראת לו אליושה שזה שם כל כך רך ויפה, הדמות החביבה עליה בספר "האחים קרמזוב". ושאלה אותו, אחרי שהרגישה שהם קצת חברים, איזה שיר הוא שומע באזניות והוא ענה שהוא מקשיב למאיר בנאי ועכשיו סיים את השיר "הילד בן שלושים", והפנה את מבטו ממנה בהתנצלות. וגם היא הפנתה את הצדודית אליו שיעל אמרה לה שיש לה צדודית ממש יפה.

ארי שלה כשהיה לו טיפה חום, כמו שלושים ושבע ושתיים, נהג להשתטח על הספה בסלון ולא הלך לעבודה. וביקש תה עם לימון ומגבת קרה להוריד את החום ושתפתח את הטלוויזיה על ערוץ הספורט, ושלא תסתיר לו ואם החום יקפוץ אפילו במעלה אחת שתקרא לאמבולנס, ומה היא חושבת מבחינה מקצועית שיש לו, הוא בטח גוסס. ולא הספיק לכתוב צוואה. ושתתן לו אקומול כי הוא מרגיש זוועה ואריאלה אמרה לו שאחר כך תוסיף לו גם אספרין ונורופן ואופטלגין, והוסיפה, שאם כל זה לא יעזור, היא תחבר אותו למורפיום ותתקע לו פטיש בראש, זה יוריד לו את החום לחלוטין. ארי אמר שחבל שהיא לועגת לו, כי זה ממש רציני ושתיקח אותו לבית החולים. והיא ענתה, שאין בעיה, בבית החולים, ימות, על בטוח, מחיידק טורף. ומאז ששכב על הספה וצפה בתוכניות הספורט, חשבה אריאלה, נכנס לו הזבוב הזה של הספורט והוא עזב עבודה כל כך טובה והפך לשדרן ספורט. ואולי כל זה קרה גם בגלל החבר שלו, בני, השרוף על כדורגל ורואה את ערוץ הספורט בכל העצמה. והוא ששכנע אותו ללכת לכל משחקי הכדורגל וגם הוסיף שלארי, יש לו קול של שדרן ואבחנה דקה, ושסוף סוף יחליף את העבודה עם המספרים המשעממים האלו במשהו מרתק...

"אז את שומעת יפה שלי", אמר "הקוצים" מאחור, "רק שלא יהיו פדיחות. ורגע בידיוק נכנסת עוד שיחה", והפעם היא הקשיבה כי נמאס לה מהמחשבות של עצמה. "הי יוני, אח שלי, היית כאילו במשרד הפנים? ומה אמרו? שכאילו מוכנים לדבר על קרקע רק כשיעבירו חוק בכנסת? למה שלא

יעבירו? מה כאילו זה לא רעיון טוב שיכניס גם למדינה ים של כסף ונהייה מסודרים לכל החיים. ידעתי שאתה מלך. " וחזר לשרית וסיפר לה את החדשות. " נו אז מה את אומרת כפרה אני לא מסדר כאילו את החיים לכל המשפחה?" ואיילת פתאום אמרה, שלקרא למישהו "כפרה" זה ממש אוקסימורון, כי כפרות עושים ביום כיפור עם התרנגולת מסביב לראש, שזה כשלעצמו דבר נורא ובגלל זה היא רוצה להיות טבעונית. ואם הוא קורא לה כפרה, הוא בעצם מקלל אותה, שתהייה כפרתו, הנשמה הטהורה הזו שרית, שמתגלגלת בתרנגולת שמעמיסה על עצמה את כל חטאיו. ומה שהוא צריך לומר כמו שסבתא עדנה אמרה, "שאהיה אני כפרתך" והוא ממש סתום. " השתתקה, והפנתה את ראשה לספר. ואריאלה חשבה שמזל שהילדה מצליחה לקרא בנסיעה. כשהייתה קטנה יותר רק רצתה להקיא. ללוויה הארי הגיע ואמר לה בלי להביט בעיניה שהוא מצטער על מנחם שהיה ממש איש נפלא ומצחיק. לחץ את ידה ברפיון, רק בקצות אצבעותיו. אבל את אימה הוא דווקא ניסה לחבק. ולא יאומן הוא אמר אפילו "קדיש". אילו אבא שמע, היה יוצא מהקבר ומתחיל ב"סירטקי" שלו... ההורים של ארי בכלל לא הגיעו. רק אמרו בטלפון שהם מאד מצטערים ומנחם היה איש משכיל ויקר. ואריאלה פשוט התפוצצה עליהם שלא טרחו להגיע מהקיבוץ והרי הבן יקר שלהם, צביקה, היה יכול להסיע אותם. אמא שלה היפה, שעדיין לא עיכלה את המוות של מנחם, לא יכלה להפסיק לבכות כאילו כל הדמעות שבעולם העכירו את עיניה הירוקות מצבע של עלים ירוקים, לאצות. וכל השיער שלה הפך לקש. האישה שתמיד הייתה מסודרת ויפה, וכולם הסתכלו עליה, דוקטור לספרות וללשון עברית, הפכה כפופה כולה. כשכולם נפרדו ממנה, אמרו לה שהיא צריכה להיות חזקה, הקלישאה האידיוטית הזו. אריאלה לחשה לה, שאין שום סיבה בעולם שתהייה חזקה. כשארי עזב, היא, שכבה יומיים במיטה ובכתה, ואמא אמרה לה שזה בריא לבכות ושתוציא את כל "הארי" הזה מהסיסטם שלה, והלכה וארזה את כל מה שארי השאיר בבית, וזרקה לפח של השכנים.

ובינתיים "הקוצים" נתן הוראות למישהו בהתלהבות " תשמע עופר, אמרתי לך לדבר עם ההוא שיש לו אדמות בנגב ולסכם על מחיר, אח שלי, אמרתי או לא", ועופר כנראה ענה שכבר סידר הכול, כי ה"קוצים" אמר " אז מה כאילו נתן מחיר טוב? האמת, בחיי נשמה אתה ממש גבר. אתה חושב

שאני כאילו לא סומך עליך? אם לא סמכתי עליך הייתי שולח אותך לשם?" וצלצל למישהו אחר ובקול הכי סמכותי צעק: "נו אייל בררת אם יש שם מחסן? כי אם אין, כל זה כאילו לא שווה כלום," – "האמת, אני לא חושב שאתה כאילו דפוק, רק שמרגיש לי, שאני צריך לדאוג לכל העניינים."

ואולי זה בדיוק הזמן לבוא בחשבון עם יוסקה וציפורה במלרע, ההורים של ארי, שמהם לא ראו גרוש אחד, מאחר שהם קיבוצניקים, ו"אין להם בכלל כסף". הוריה נתנו מקדמה עבור הדירה ועזרו עם המשכנתא ורשמו את הדירה על שם ארי ואריאלה. וארי טען שמאחר והשאיר לה את הבית הוא לא צריך לשלם "מדור". הייקים הללו שמאז שארי עזב את הבית, לא באו לביקור אחד. צלצלו ביום ההולדת של איילת ושרו ביחד כמו שני אידיוטים: "יום הולדת שמח, יום הולדת שמח יום הולדת לאיילת, יום הולדת לך" ומזל שלא המשיכו בשיר המופרע הזה שרק עם ישראל שכל הזמן חי בחרדות קיומיות, שר לילדים: "שתזכי לשנה הבאה," מה יהיה שוב פוגרום? והיא לא תזכה לשנה נוספת?? ובתום השירה בציבור בקשו לדבר עם אימא אריאלה, כאילו שיש לילדה אמא אחרת, ושאלו אותה מה לקנות לילדה בת שמונה או שבע... אריאלה הסבירה להם והתגברה על כעסה, שכשיגיעו לירושלים, הוסיפו, יביאו לנכדה המתוקה שלהם את המתנות. אלא שהם לא היגעו אף פעם... וגם תהתה מה ארי אמר להם כשעזב את הבית. יש לשער שאמר שהיא נוראית נוראית, ושהוא לא הסתדר איתה.

"שרית יפה שלי," המשיך "הקוצים" ולשונו לא נחה לרגע, ומרוב התלהבות תלה את המסכה על הסנטר. "אז מה את אומרת? ככה כאילו בכללי?" – "בגלל התסרוקת?" ובאותו הרגע החייל המתוק הסתובב לאחור ובקש מ"הקוצים" שיזוז קצת אחורה כי הוא לא מצליח לשמוע את המוסיקה שלו. ולאריאלה היה נדמה שאיליה החמוד חיך אליה. ו"הקוצים", סידר את האוזניים באוזן ואת המסכה הידק לסנטר, ואמר "טוב, אח שלי לא צריך להתעצבן, אלה כולם נהיו כאלה עצבניים בגלל הקורונה" והתיישב באנחה בספסל אחד מאחור. אריאלה דווקא קיוותה שהיא תשמע עדיין את "הקוצים", היא הרגישה שפס הקול הזה משתיק לה קצת את כל השיחות הפנימיות עם עצמה. והיה משהו משעשע בדיבורים שלו: "ותשים עליך מה שקנינו במילנו שיראה שאנחנו

כאילו אנשי עסקים רציניים. ועוד דבר חשוב לך להסתפר, ובעזרת השם תוריד מהזקן הרצל שלך כאילו כמות נכבדה. אתה יכול להישאר עם קצת זיפים עליך. האמת זה אפילו ככה באופנה. ונעלי עור, לא הספורט שבאת בפעם הקודמת כאילו אתה שחקן בליגה ג." – "נשמה, לא אני לא כועס רק האמת כבר עליהם לי על העצבים כולכם, הכול כאילו אני צריך לנהל ולבדוק." – "שרית, דיברתי הרגע עם מרדכי, מה מי זה מרדכי? זה מוטי, אח שלך, מה לא ידעת שכל מוטי זה מרדכי? תבדקי בגוגל ותראי. ומאיפה הוא קיבל כזה שם של דוס? לא יכלו לקרא למסכן ליאור או משהו אחר כזה מודרני?" – "סבתא שלך כאילו התעקשה. האמת היא דווקא נחמדה וכל הזמן צוחקת, בחיית שרית תשמעי קטע, בדיוק הבהבה לי מנורה שגם מרדכי היהודי, הוא מוטי." – "מה אז מה, זה משנה את כל מגילת אסתר. כי יכלו לרשום שאחשוורוש ציווה על המן הרשע, ועל זה אין ויכוח, שירכיב את מוטי על הסוס. האמת, כפרה, שדווקא טובה ההברקה הזאתי לא?"

אריאלה, בגלל ההערה של איילת, ראתה תרנגולת מסתובבת מעל ראשי הנוסעים ככפרה. כשארי עזב את הבית ואיילת סיפרה לה על הפוסטמה, סונייה אמרה לה ש"ככה זה הגברים כל הזמן הם במשבר: גיל עשרים ושלושים וארבעים ואז הם רוצים להחליף את המודל לצעיר יותר." אבל היא, ממש לא ראתה את עצמה כמו מכונית יד שנייה מרופא, ולא כורסא משומשת שקנו לפני שנים באיקאה. וסונייה הוסיפה, שתדע לה ולא תיקח את זה אישית, "כי מה שמניע את הגברים זה הזיין. הוא הולך ימינה הם אחריו, שמאלה יזחלו לשמאל. כי ככה זה טבע הגבר."

פעם אחת כשהן נכנסו לחדר האחיות, לנשנש משהו במהירות, סונייה אמרה לה שלמרות הכול, כדאי לה לחפש מישהו נחמד ומשכיל ב"טינדר" למשל. איזה גרוש, או, יותר טוב אפילו אלמן, שזה לא באשמתו, מישהו עם ילדה או ילד בגיל של איילת שלא תהייה כל הזמן לבד. ושהיא, אריאלה נראית נפלא, עם השיער השחור המבריק והעיניים הירוקות. "אבל כשאת נכנסת ל"טינדר" תיזהרי! כי יש שם כאלו שמציגים את עצמם דוקטורים, ואם זה היה נכון אז בעיית החוסר ברופאים בארץ הייתה נפתרת. וכולם רמאים, חולירעות ואותי לא עשו באצבע." והוסיפה שלאילת היא תיקח את אמא שלה "שתנוח קצת מכל שיעורי הפסנתר והרוסית, וסשה הוא כבר בן 15 ויכול להסתדר לבד. אמא שלה תשאיר לו קופסאות בפריזר וחוץ מזה הוא בטח ילך עם חברים לקנות המבורגר."

סיימה כי איזה חולה צלצל וצלצל, חזרה אמרה "איזה מסכן", ושתקה. ארי אמר בצחוק, כי היה לו תמיד לומר משהו מצחיק על כולם, שבדירה של הרוסים יש ילד אחד, או ילדה אחת ואמא שמוציאה את הנשמה בעבודה קשה, פסנתר וחתול גזעי שהביאו מרוסיה שקוראים לו "פוטיין" או "פושקין", ובבושקה בסלון, אבל בבושק גבר, זה נדיר. ושוב טייל לה המח ליעל הספרית, שסיפרה אותה "קארה", והיה להן שיח פילוסופי על אדם וחווה, יעל אהבה להתפלסף: "...למשל קחי את סיפור גן העדן " ואריאלה נכנסה למצב הרוח של יעל ואמרה "לקחתי", ויעל אמרה "שבכלל ניראה לי שחווה ניסתה את חוכמתו וידיעתו של אלוהים, כי הרי אומרים על האבל'ה הזה, שהוא בוחן לב וכליות ויודע כל! אז איך זה שהתפלא על חווה שנגסה בתפוח, לא חשב שבעצם היא רוצה להשתחרר מעניין גן העדן המשעמם הזה ולצאת לחיי הרפתקאות? כמו למשל לנסוע להודו ולטפס על ההימליה? ואדם הזה שיצא "לא אשם" כי היא "פיתתה אותו", יכול היה להתנגד, " יעל צחקה מהתיאוריה שפיתחה זה עתה. ואריאלה סיימה את הקטע הפילוסופי על גן העדן, לפי הדברים של כוהנת החיים, סונייה, "אדם הלך אחרי הזין שהוביל אותו אחרי חווה שהייתה אישה יחידה בסביבה כך שלא הייתה לו ברירה. ובמקרה הזה, מסכן." כמו שאמא שלה אומרת: " החיים מחלקים את הגברים לשני מינים עיקריים, אידיוטים, או מסכנים. ומאד קשה להם לתמרן בין שתי האפשרויות האלה..." " אבל יש יוצאים מהכלל, כמו אבא שלה. יעל סיימה עם התספורת שהתאימה לאריאלה, ואפילו שימחה אותה. והוסיפה. שבדאי לה לפעמים להזיז את השיער מאחורי האוזן כי יש לה אוזניים קטנות ועדינות של ילדה. ושתקנה לעצמה בהזדמנות כשתהייה בתל אביב עגילים ירוקים קטנים שיתאימו לה לעיניים. וכשאריאלה הייתה ליד הדלת, יעל צחקה וסיכמה את הנושא: " אני לא ראיתי גבר שהוא לא אידיוט, ולכן אני חיה עם שתי חתולות."

" מה זאת אומרת עם מי הוא בא המרדכי הזה? כאילו את לא יודעת? מה את עושה את עצמך, אני אומר לך את האמת, זו החברה הכי טובה ששידכת לו, מורן, " - "זו שהיינו בבת מיצווש של אחותה שהגיעה כאילו על ברבור לבן ענק. ושמלת כלה ותסרוקת כזו עם נצנצים. נו את קולטת, אני כאילו לא גבר רגיל, אני קולט פרטים, " והתגלגל מצחוק. "נו, והאמא שלה נעלה כאלו עקבים גבוהים ומעדה ועיקמה את הרגל, וכמעט כל הבת מיצווש כאילו הלכה לפח. וכל החברות שלה ישבו על

הכנפיים של הברבור, בטח היה לו כבד המסכן. –" נשמה, את זוכרת את השמות שלהן?" –
"אורטל, ליטל, מורטל? מה גם הייתה חבצלת?? בחיית שרית מאיפה לקחת את כל השמות יחד?
לא הדביקו להם את השמות לכבוד האירוע? לבת מיצווש היא היגיעה על ברבור, איך תגיע לחתונה
כאילו על פיל? בחיי קטע קורע."

אמא שלה, עדנה, אמרה שהצעירים הללו רואים יותר מידי סדרות אמריקאיות. ולכן הם מדברים
בסלנג כזה, גם בכיתה. אולם דווקא כשהם כותבים חיבורים נעלמות המילים הללו ולפעמים
התלמידים מפתיעים אותה.

"אמא, אני צמאה" אמרה הילדה. ואריאלה הוציאה בקבוק מים מינרליים והושיטה לה, ושאלה
אותה האם היא רוצה גם איזשהו פרי? אפרסק? אולי? אבל הילדה אמרה שאכלה מספיק לארוחת
הבוקר והיא רק צמאה... והיא הכניסה לאיילת קופסא עם פירות שיהיה לה אצל ארי, כי היא בכלל
תאכל שם רק פיצה וגלידה, כי הפוסטמה לא מבשלת כלום וכל הזמן הם מזמינים אוכל. להזמין
אוכל יש לו כסף לקמצן, שעולה המון וממש לא בריא, אבל לקנות לילדה מתנה... ופתאום נזכרה
ללא קשר, במכון יופי בקניון ועל החלון היה שלט: גבות 30 ש"ח, מפשעה 40 ש"ח ושפס בחינם,
והיא נכנסה לסלון יופי הזה ושאלה, "איזה שפם אתם עושים, כמו של היטלר או משהו מסולסל
למעלה כמו של דאלי?" איילת סחבה אותה בכוח החוצה. וכל זה היה אחרי שארי עזב, והיא
התערערה כולה. בפעם שעברה הפוסטמה אמרה לאיילת ש"הנה תראי את אבא שלך איך הוא עוזר
לאמא שלך, שמסכים לקחת אותך ושתהיי לנו על הראש שלושה ימים." והיא התפוצצה כשאיילת
ספרה. "מה פרוש "עוזר", הוא לא אבא שלה? הוא עושה טובות?" ואמא שלה אמרה שתירגע. ומה
זה משנה העיקר שהילדה תהייה קצת אתו, ואולי היחס שלו ישתנה. ואם איילת תסבול שתגיד לו
להחזיר אותה לסבתא. "אולי, יסתכל בילדה שכל כך דומה לו עם התלתלים הבהירים ועיניים בצבע
דבש, ואפשר לשוחח איתה על כל דבר, וייקח אותה לים שאין בירושלים, או לסרט, ויבלה איתה
כמו פעם כשהיה בבית לפני שהכיר את גברת הבוטוקס והפך לסלבריטאי של ספורט." אולי כדאי
להביא גור כלבים קטן שאיילת כל כך מבקשת, במקום האוגר שמת ככה פתאום לפני שנה, והן עשו
לו לוויה מפוארת בחצר למטה. כל הילדים מהשיכון הגיעו ועטפו אותו בבד כמו תכריך, קברו ליד

עץ האזדרכת, שינשרו עליו הפרחים באביב. והוטרניר אמר שהוא מת מזקנה ושלא יהיה להן על המצפון, כל המכרסמים הקטנים חיים זמן קצר. איילת אמרה שגם סבא מנחם חי זמן קצר מידי, ועוד לא לימד אותה את כל המיתולוגיה ויוונית עתיקה. ועכשיו כבר לא יעצבן בצחוק את סבתא עדנה. כשעשה משהו שסבתא התרגזה עליו, הוא היה נעמד בפוזה של זורבה היווני, פורש את זרועותיו ומאיים שתיכף יתחיל לרקוד ולזרוק צלחות. וסבתא הייתה מתחילה לצחוק ולבסוף כולם רקדו ביחד רק בלי הצלחות ואפילו אבא כשעוד היה גר איתן. כשיצאה מהמספרה, הביטה על בבואתה בחלונות החנויות ברחוב בן יהודה, והייתה לה דעה טובה על עצמה, רק שארי אמר לה, כמו שתמיד אומרים אלו שעוזבים, שלא היא הבעיה, אלא, הוא, והחלה לחטט בנפשה, מה קרה ביניהם, ואולי בעצם היא אשמה שלא נמצאה מספיק בבית? לפני שעזב התרגז על כל דבר שעשתה, כמו על הכפית של הקפה שהשאירה על השיש, וזה עיצבן אותו. יום אחד, היא אמרה לו, שממש נמאס לה, ומה הוא מציק לה כל הזמן על כל דבר קטן? ותיכף היא תביא גומי ותקשור את הכפית לצווארה. ובמקום שיצחק איתה כמו פעם, הוא יצא מהבית בטריקת דלת, והיא בכתה. בטח מצא לעצמו אישה יושבת בית שרק תעמיד סירים בשש בבוקר, ותעשה פנלים. ואיך לא שמה לב לכל "הסימנים המטרימים", כמו בספרות. והיא שמעה את קולותיהן של יעל וסונייה: "אידיוט אידיוט!!" "ואידיוט מדופלם" אמרה לה אימה. לעזוב אותה ככה פתאום זה די נורא, אבל להזניח את איילת שהם היו קשורים אחד לשני כמו "מקס ומוריץ", ומייד ידעה שלא זו הדוגמה הנכונה, ומה קורה למוח שלה שרץ בלי גבולות. למלון באילת מותר להזמין בן או בת זוג לחדר, ואריאלה קיוותה להיות לבד בשקט, שהוא חסר לה כל כך, וסוף סוף אולי תסיים את ספר הסיפורים האחרון של נטליה גינסבורג, שקראה אותו כבר חודש, ובכל ערב גילתה שהיא אינה זוכרת את הסוף של מה שקראה בערב הקודם, והייתה צריכה לקרא את הפסקה האחרונה מחדש. ובכלל מספיק עם זה. בדרך חזרה היא תמצא נושאים אחרים. ומרוב שהייתה שקועה בהרהוריה, לא שמעה את המשך השיחה המשעשעת של ה"קוצים" במילעיל עם שרית, שבטח הם עדיין לא סיימו לצחוק על הבת מיצווש ורק שמעה מבעד למחשבותיה, שעכשיו הם דנים באוכל ובתאורה. יוסקה האבא של ארי אמר לה באחת משיחות הטלפון, שאין לו כבר כוח לטפל בנכדים בקיבוץ, ולכן לא יכול להיסחב

באוטובוסים לירושלים, היא סיפרה לאימה והן לא הפסיקו לצחוק, כי מה יש לטפל בגמל בן 17, הם קראו לו גמל כי היה גמלוני למרות שכבר מזמן הזדקף, והגמל בכלל הגיע אליהם רק בימי שישי אחרי השלאף – שטונדה, אכל חצי מהעוגה שדפי, אחותו, אפתה ביום חמישי, ואמר שהוא מצטער כי יש לו פגישה חשובה עם החניכים שלו. או שהוא בכלל בילה אצל החברה שלו מבאר יעקוב, "שמי יודע איפה מצא אותה ומה עושים ההורים, פעם אחת ביקרה אותם, כמעט לא נגעה בעוגה בגלל הדיאטה," – " אבל נראתה ככה נחמדה ולא טיפשה," הוסיף יוסקה, וציפורה במילרע. ציינה שמדפנה גם במילרע יש להם יותר נחת, כי היא מגיעה ביום חמישי ואופה איתה עוגות, מתאמנת עם סבתא, והיא רוצה להיות קונדוטורית. החשבון עם הייקים נסגר! וכבר לא מעניינת אותה כל המשפחה הדפוקה הזו של ארי האידיוט, ונשבעה לעצמה שיותר לעולם אבל לעולם לא תחשוב עליהם ועל הקיבוץ ובטח שלא בנוסטלגיה. פיניטה לה קומדיה, במקרה זה לה טרג'דיה!! רק חבל שעכשיו ארי לא לוקח את הילדה לקיבוץ. איילת, נהנתה מאד לקפוץ על ערמות הכותנה ולתת לעגלים ללקק את ידיה. די!!

ולפתע, הנהג הגביר את הקול של הרדיו, ואמר לנוסעים, שהיה עוד ניסיון פיגוע בשטחים, וכל הנוסעים התעוררו פתאום, ומישהו התחיל לקלל את הערבים, שצריך כבר לזרוק את כל הערבים מהארץ. אבא שלה נהג להתרגז ואמר: "שכל פעם שיש פיגוע בשטחים כל נערי הגבעות הללו, מנצלים את המוות, להכריח את הממשלה להכריז על עוד כמה אוהלים כישוב לגיטימי למרות צו בית המשפט. ואחר כך הם הולכים לשרוף זיתים או ערבים." וארי אמר: "שאם מנחם, זה לא מוצא חן בעיניך תחזור לסלוניקי." וזה היה בצחוק כי הוא נהג לחקות כל מיני מטומטמים.

ובינתיים "הקוצים" עבר מעניין הבת מיצווש, לדון בסרט שהוא ושרית ראו בטלוויזיה. "שהאמת הסרט לא היה משהו משהו כי כאילו לא מספיק פיקנטים", ובטח שרית אמרה בצד השני שהיא לא מבינה למה הוא מתכוון ואז "הקוצים" השיב: "נו פיקנטים בחיי מה יש פה להבין? זיתים פיקנטים, את מכירה? וסלטים, במילרע, את מכירה, נו את לא זוכרת איך היינו נוסעים ללוד למסעדה ההיא של המג'נון, מה השם שלו? לא מחמוד, את אין לך זיכרון בכלל," – "נו אני צוחק איתך כאילו..." – "נכון חמודי. ואיך היינו צוחקים כאילו על השם שלו. אבל האמת, הוא נשמה אף פעם לא נפגע.

ופתח שולחן לכבודנו, בטח יודע שאני איש עסקים רציני שעוד מעט כאילו אני הולך להיות מליין."

כולם ירדו מהאוטובוס, אריאלה בדקה שלא שכחו שום דבר מתחת למושב, התיק של איילת כבר בידה, עם תחתונים, פיז'מה, שני זוגות מכנסיים קצרים, שלוש חולצות, חס וחלילה ללא הדפסה. בגד הים הכחול החדש, כפכפים, גם הם חדשים, כמה ספרים וקופסת הפירות, אליושה נפנף להן לשלום. הן צעדו אחרי "הקוצים". והוא היה בלי האזנייה, וללא המסכה השחורה שהוריד באוטובוס לסנטר. העורף שלו הקרין משהו שברירי, וכל הכיסוי הזה של הדיבורים המהירים והמשעשעים, וכל הצחוקים, והעקיצות, ו"האמת", וה"כאילו", חיפו על איזו פגיעות. והיא חשבה שזה מאד מוזר שהכירה את כל השמות של חבריו, אבל את שמו לא ידעה.

היא לפתה בחוזקה, קצת רבה מתמיד, בפרק ידה של איילת, וחיפשה את התחנה של קו חמש. בירמיהו 12 הן עלו במדרגות והיא נפרדה מאיילת כששמעה שהדלת נפתחת והילדה אומרת שלום, ומנופפת בידה שהכל תקין. בסתר ליבה קיוותה שאולי, אולי הפעם הם יתקרבו מחדש, וארי יתפעל כמה היא גדלה ואיזה בגד – ים מקסים יש לה. ויהיה טיפה אבא.

ואחר כך הסתובבה ואמרה לעצמה שעכשיו היא תלך לאכול, ואחר כך, תחפש עגילים ירוקים.